

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת נצבים וילך
שנת תשפ"ו

גליון
קע"א

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- אויסהערן א קינד - דער ציל איז אמונה

מחנכים דארפן זיך פסדר אויפפרישן און געדענקען וואס דער ציל פון זייער ארבעט איז, און פארנוואס זיי קומען יעדן טאג צו די קינדער.

יעדער איינער וואס ארבעט אינעם פעלד פון חינוך, האט גענוג און נאך אנדערע ענינים מיט וואס ער וואלט געקענט עוסק זיין, און פארדינען פיל מער ווי דאס געהאלט וואס מען באקומט פון א מוסד.

אפגערעדט פון מחנכות וואס קומען ארבעטן אין א שולע; זיי האבן זיכער אסאך זאכן וואס זיי וואלטן געקענט טון אינדערהיים דורכאויס דעם טאג אלס א אידישע מאמע. מען קען מסדר זיין די וועט, אנגרייטן א פיינע ווארעמע נאכטמאל פארן מאן און די קינדער. אין די זומער טעג קען מען זיך פטר'ן מיטן צוגרייטן א שטיקל פלייש מיט אביסל קארטאפל, אבער ווינטער דארף מען צוגרייטן א ווארעמע זופ מען זאל זיך קענען דערווארעמען די ביינער. אפילו א פרוי וואס האט נישט קיין גרויסע שטוב-ווירטשאפט, קען זיך אביסל אפרויען און זאגן אביסל תהלים, אדער שטריקן א קאפעלע פאר איר קינד אדער א גארטל פאר איר קומענדיגן בר מצוה בחור.

אויב אזוי, וואס איז טאקע די סיבה פארנוואס מען האט ספעציעל אויסגעוועלט פונעם אייגענעם ווילן צו קומען ארבעטן מיט קינדער?

דער ענטפער פון יעדן מחנה איז: מיין ציל איז צו לערנען מיט אידישע קינדער

אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, און רעדן דערפון נאכאמאל און נאכאמאל.

אלע ווערטער און ניגונים גייען אריין

אפילו אויב עס זעט אויס ווי די קינדער זענען נישט נייגעריג אויסצוהערן וואס מען רעדט אין פתה און זיי לאכן זיך אויס וכו', דאך טאר מען זיך נישט צוריקהאלטן פון רעדן צו זיי. דער הויפט ציל איז דאך נישט פאר יעצט, נאר פאר יארן ארום. די קינדער זענען יעצט נאך יונג, אבער באלד וועלן זיי אויפנוקסן און חתונה האבן, און זיי וועלן דורכגיין וואס זיי וועלן דורכגיין; זאלן זיי זיך דעמאלט קענען דערמאנען אין די אלע שיינע דיבורים וואס מען האט גערעדט צו זיי אלס קינד.

נישט אלעמאל זענען די מחנכים זוכה צו זען די פולע פירות פון זייער ארבעט, ווייל אמאל קומען די רעזולטאטן פונעם חינוך ארויס ערשט יארן שפעטער, ווען די מחנכים זענען שוין נישט אויף דער וועלט. עס איז דאך נישטא קיין בעטערי וואס געבט צו פרישע יארן צום לעבן, יעדער מענטש מוז צום סוף צוריקגיין צום אייבערשטן. אבער עס וועלן איבערבלייבן דורות וואס וועלן געדענקען וואס מען האט געלערנט מיט זיי ווען זיי זענען געווען יונג, און דאס וועט זיי דעמאלט האלטן נאנט צום אייבערשטן.

איך באקום צוריק גריסן פון עלטערן וואס דערציילן, אז ווען זייערע קליינע קינדער שפילן זיך מיט זייערע שפילצייג, הערט מען אונטער ווי זיי זינגען זיך אונטער ניגונים פון אמונה, צום ביישפיל דער ניגון: "אוי טאטע, אוי פאטער, איך וויל זיין אן ערליכער איד", און ווען עפעס

ארבעט זיך נישט אויס ביים שפילן, זאגן זיי: "גם זו לטובה", "אלעס קומט פונעם אייבערשטן".

מען זעט דערפון, אז אפילו ווען מען האט גערעדט צו זיי אין פתה אדער אנגעצונדן א סידי, האט עס נישט אויסגעזען ווי זיי הערן אויס, זענען אבער די ווערטער און ניגונים זייער שטארק אריין אין זיי, און זיי זינגען עס איבער ביים שפילן.

רעדן איבער די שיינקייט פון צניעות

מחנכות דארפן רעדן צו די קינדער איבער די שיינקייט פון זיין ערליך און גיין אנגעטון בצניעות.

אויב מען זעט א קינד וואס גייט נישט אנגעטון ווי עס דארף צו זיין, דארף מען וויסן אז דאס קינד וויל נישט זיין שלעכט, נאר זי איז א רחמנות; עפעס שטערט איר אינעווייניג. קיינער וויל נישט גיין קעגן דעם אייבערשטן, עס מוז זיין אז דאס קומט פון אן אינערליכע אומצופרידנהייט אדער צעקלאפטקייט.

איך ווייס פון מעשיות מיט קינדער וואס פלעגן נישט קומען אנגעטון אזוי ווי עס דארף צו זיין, און אנשטאט מען זאל זיי זאגן מוסר, האט מען זיי קודם געגעבן אסאך גוטע ווערטער פרייוואט. מען האט אויפגעהויבן דאס קינד און איר געזאגט: "דו ביסט דאך אזא ערליך קינד", "איך האב געהערט אזעלכע שיינע גריסן אויף דיר", "דו ביסט אזוי צניעות'דיג", "דו ביסט אזא וואויל קינד". און עס האט נישט לאנג גענומען ביז די קינדער האבן פון זיך אליינס אנגעהויבן צו פארמאכן דעם האלז, פארלענגערן די ארבל, און בעסער צודעקן די קניען. עס האט זיך

ארויסגעשטעלט אז די קינדער זענען פשוט געווען צעבראכן, ווייל אין זייער גאנץ לעבן האט מען זיי נאך קיינמאל נישט געזאגט קיין איין גוט ווארט.

ווארעמע מחנכים אזוי ווי עלטערן

א מלמד אדער א מגיד שיעור דארף זיין ווי א ווארעמער טאטע פאר די קינדער, און א לערערין דארף זיין ווי א ווארעמע מאמע פאר די קינדער.

מען דארף געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער. אויב א קינד קומט מיט נייע שיד אדער א נייע העמד, זאל מען אים זאגן: **"דיינע נייע שיד זענען זייער שיין"**, אדער **"דיין נייע העמד איז זייער שיין"**. אויב מען האט א קינד אין כּתה וואס קומט קיינמאל נישט מיט קיין נייע וועש, קען מען אים זאגן: **"דו האסט א נייע פרישע שמייכל"**. אדער קען מען אים אפילו זאגן: **"וואו, דו האסט נייע שיד?"** ווען דאס קינד וועט ענטפערן: **"ניין, עס איז נישט ניין"**, זאל מען אים זאגן: **"עס זעט נאך אויס ממש ווי ניין"**.

א הינדערישע שפיל מיט א קעניג

ווען א מחנך הערט אדער זעט א מעשה ביי א קינד, טאר ער נישט גלייך ווערן איבערגענומען און באשטראפן דאס קינד; מען דארף קודם אויסהערן דאס קינד און זען צי ער האט טאקע געטון אן עולה, אדער צי מען איז אים סתם חושד.

מיר וועלן דערציילן עטליכע מעשיות פון פעלער וואס האבן אויפן ערשטן בליק אויסגעזען ווי א געפערליכע חוצפה, אבער צום סוף, נאכן אויספֿרעגן דאס קינד, האט זיך אויסגעשטעלט אז דאס קינד איז באַמַת נישט געווען שולדיג און האט גארנישט שלעכט געטון.

איין טאג איז א מלמד פון אונזער תלמוד תורה 'היכל הקודש' אריינגעקומען צו מיר אין אפיס, איך האב געזען אויף אים אז ער איז שטארק אנגעצונדן, האב איך אים געפֿרעגט: **"וואס גייט פאר?"** האט ער מיר דערציילט: **"איך האב יעצט געהאט א מעשה פון חוצפה. געווענליך בין איך נישט אין כּתה בשעת הפסקה, אבער היינט איז מיר אויסגעקומען אריינצוגיין פאר אפאר מינוט אין כּתה, אינמיטן איז א אינגל אריינגעלאפן, און זעענדיג אז איך בין דא, האט ער זיך הויך אנגערופן: 'דער משוגענער איז דא!'"** הערנדיג זיין מעשה איז מיר זייער

שלעכט געווארן - אזא געפערליכע חוצפה! אבער איך האב געטראכט צו מיר: 'איך דארף אכטונג געבן נישט צו טון קיין שום שריט איידער איך פרעג אויס דעם קינד וואס די מעשה איז געווען'. דערפאר, אויפן וועג פון מיין אפיס ביזן קינד, האב איך שטילערהייט געבעטן דעם אייבערשטן: **"הייליגער באשעפער, עס איז דאך א געפערליכע זאך אז א אינגל זאל שרייען אזעלכע ווערטער אויף זיין מלמד, אבער העלף מיר איך זאל זיך קענען קאנטראלירן און עס באהאנדלען ריכטיג"**.

איך טרערף דעם קינד און איך פרעג אים: **"דו האסט געזאגט פאר די קינדער אויף דיין רבי 'דער משוגענער איז דא'?"** ענטפערט דאס קינד: **"איך האב גארנישט געמיינט וועגן מיין רבי. מיר האבן געהאלטן אינמיטן א שפיל, איין אינגל איז געווען דער קעניג און א צווייטער איז געווען דער וואס קומט אריין אין פאלאץ און מאכט משוגע דעם קעניג מיט נארישע שאלות. איך האב געזען אינדרויסן פון כּתה ווי דער אינגל קומט שוין אריין משוגע מאכן דעם קעניג, בין איך אריינגעלאפן זאגן אז 'דער משוגענער איז דא'"**.

געווענליך ווען איך האלט פאר א קינד ווערט ער זייער דערשראקן, טראכטנדיג אז אפֿשר וועט אים דער ראש ישיבה געבן א פאטש - ווייל פאר חוצפה געבט מען אַמאַל א פאטש (אבער נאר איין פאטש, אן פעס, און נישט דורך דעם מלמד, נאר דורך א דרויסנדיגן מענטש וואס איז נישט יעצט אריינגעדרייט אין די מעשה), און אַמאַל הייבט דאס קינד אפילו אן צו וויינען. דא אבער האב איך געזען אז דאס קינד ווערט בכלל נישט דערשראקן און ער ענטפערט מיר זייער רואיג, האב איך פארשטאנען אז ער זאגט מיר דעם אמת, ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (סוטה ט:): **"נפרים דברי אמת"** - מען קען דערקענען אויף א מענטש ווען ער זאגט דעם אמת.

אויב איך וואלט נישט אויסגעפֿרעגט און אויסגעהערט דאס קינד, וואלט איך אים זיכער געגעבן א פאטש פארן רעדן מיט אזא חוצפה פארנט פון א מלמד, בשעת וואס דא איז באַמַת קיינמאל נישט געווען קיין חוצפה.

נישט קיין חוצפה, נאר אומוויסנד

נאך א שיינע מעשה האט פאסירט ביי אונז, אין 'ישיבת תפארת התורה'. א מגיד

שיעור האט פֿארגעלערנט פאר די בחורים שלחן ערוך הלכות שבת, הלכות מקצה. ער האט אויסגעשמועסט אז עס זענען דא פארשידענע סארטן מקצה: עס איז דא א 'כלי שמלאכתו לאסור', ווי למשל א האמער, א פעדער, אדער א שערל, וואס זייער הויפט באנוץ איז פאר אן אסור'דיגע מלאכה. עס איז דא א 'מקצה מחמת גופו', ווי שטיינער, זאמד, אדער צווייגן, וואס זענען בכלל נישט קיין כלי און זענען נישט ראוי פאר קיין שום באנוץ אום שבת. עס איז דא א 'מקצה מחמת מצוה', דאס מיינט א זאך וואס איז באשטימט געווארן פאר א מצוה אויף גאנץ שבת, ווי נוי סוכה, דער סכך אדער די ווענט פון א סוכה.

דערנאך איז דא א 'מקצה מחמת מיאוס', דאס מיינט א זאך וואס איז שמוציג. אין די פוסקים ווערט געניצט דער ביישפיל פון א 'גרף של רעי', דאס מיינט א כלי וואס מען פלעגט אין די אַמאליגע צייטן ניצן פאר א בית הפסא. וויבאלד עס איז שמוציג טאר מען עס נישט רוקן אום שבת, אויסער אויב עס ליגט אין א פלאץ וואו מען ווערט דערפון פאר'מיאוס'ט - דאן מעג מען עס ארויסטראגן אין מיסט.

ווען דער מגיד שיעור האט מסביר געווען די הלכה, האט ער איין מאל מסביר געווען דעם מציאות פון א 'גרף של רעי', און דערנאך האט ער זיך שוין בלויז באניצט מיטן ווארט 'גרף' אן אויספֿירן די ווערטער 'של רעי'.

אייער פון די בחורים איז אריינגעקומען שפּעט אינמיטן פֿארלערנען, ווען דער מגיד שיעור האט דערמאנט די הלכות וועגן דעם 'גרף'. דער מגיד שיעור האט אויסגערעכנט די אלע שיטות פון די פוסקים, פונעם טור, בית יוסף און דעם ב"ח. האט זיך דער בחור אנגערופן: **"דער מגיד שיעור רעדט פון א 'גרף', פון וועלכע גראף רעדט מען דא? פון גראף פאטאצקי אדער פון אן אנדערן גראף? און וואס איז די שיטה פונעם גראף?"**

דער מגיד שיעור איז שוין פון פריער געווען אביסל אנגעגעסן אויפן בחור פארן קומען שפּעט צום שיעור, און יעצט זעט ער ווי דער בחור זוכט נאך צו שטערן און חזק מאכן פונעם שיעור, איז ער געווארן זייער בייז אויפן בחור און אנגעהויבן שרייען אויף אים: **"דו ביסט דא געקומען שטערן? קודם קומסטו שפּעט, און נאכדעם מאכסטו נאך ליצנות מיט גראף פאטאצקי?"**

גיי ארויס פון דא!

אָבער אזוי ווי דער מגיד שיעור איז דאך אַ בַּרְסֶלְבֵ'ער חֲסִיד וואס איז זיך מתבודד מיטן אייבערשטן אויף זיין גאנצע טאג, האט ער זיך שפּעטער געכאַפּט אַז אָפּשׂר האט ער אומזיסט געשריגן אויפן בחור; אָפּשׂר האט ער טאקע נישט געוואוסט וואס דאס ווארט 'גרף' מיינט. האט ער מיר אנגערופן פֿרעגן צי ער דארף איבערבעטן דעם בחור, האב איך אים געזאגט: **"אונדא דארפסטו אים איבערבעטן"**. דער מגיד שיעור איז צוגעגאנגען צום בחור און געמאַכט אַ שמועס מיט אים, און עס האט זיך אַרויסגעשטעלט אַז ער האט טאקע נאך קיינמאל נישט געהערט פונעם משג פון אַ גרף שׁל רע', און ער האט באַמַת נישט געמיינט קיין חוצפּה.

מען זעט פון דעם נאכאַמאַל, אַז מען מוז אויסהערן אַ קינד איידער מען נעמט אַ שריט אים צו פאַרשעמען אָדער שטראָפֿן, ווייל נאָכן פֿרעגן קען זיך אַרויסשטעלן אַז דאס קינד איז אינגאנצן ריין פון שולד.

שוין ווייטער מיטן צעטל...

אַ דריטע מעשׂה האט פאסירט ביי אונז, אין 'בית פיגא' שולע. עס איז געווען אין אַ פֿתּה אַ קינד וואס יעדן טאג פארן דאווענען

האט זי אויפֿגעהויבן איר האנט און געבעטן רשות איבערצוגעבן אַ פֿריוואטע צעטל פאר די לערערין. די לערערין עפֿנט אויף דעם צעטל און עס שטייט דערין: **"איך וויל זיין די חזן"**; אזוי האט זיך עס איבערגע'חזר'ט עטליכע טעג נאכאַנאַנד. דעם ערשטן טאג האט איר די לערערין נאכגעגעבן און איר געשטעלט אַלס חזן, אָבער די איבריגע טעג נישט, ווייל זי איז דאך נישט קיין בת יחידה אין פֿתּה; עס זענען דאך דא נאך קינדער וואס ווילן אויך זיין חזן.

איין טאג האט די לערערין באשלאסן: גענוג איז גענוג! האלט דיך מיט דיין צעטל, מען קען נישט יעדן טאג פֿרענגען דעם זעלבן צעטל נאכאַמאַל און נאכאַמאַל. אָבער גלייך נאכדעם האט זי זיך געכאַפּט: 'פֿאַרנוואס בין איך געווארן אַ לערערין? נישט פֿדי צו באקומען פֿבּוד פון די קינדער און זיי ווייזן אַז **"איך"** בין דא די בעל הבית און איך קען דיר זאגן **"לייג יעצט אַראַפּ דיין האנט"**; איך בין דאך געקומען אויפֿבויען די קינדער'. דערפֿאר האט זי נאכאַמאַל געהאט געדולד צום קינד און געזאגט: **"לאמיר זען דיין צעטל"**, און פינקט יענעם טאג איז דאָרט געשטאַנען זייער אַ וויכטיגע זאַך, אַז זי מוז גיין ערגעץ נעמען זייער אַ וויכטיגע מעדעצין.

עס האט געפֿעלט אַ האר אַז די לערערין זאל גוט פֿאַרשעמען דאס קינד און איר זאגן: **"הער שוין אויף מיט דייןע צעטלעך; קנייטש איין דיין צעטל און שלינג עס אַראַפּ... מען קען נישט יעדן טאג פֿרענגען אַ צעטל"**. אָבער למעשׂה האט זיך אַרויסגעשטעלט אַז פינקט יענעם טאג איז דאָרט געשטאַנען עפֿעס וואס איז באַמַת געווען זייער וויכטיג. מען זעט פון דעם ווי וויכטיג עס איז צו האבן געדולד אויסצוהערן אַ קינד, און זיך וויסנדיג מאַכן ווען אַ קינד הייבט אויף די האנט און וויל עפֿעס זאגן אָדער פֿרענגט אַ צעטל.

פֿאַרשטייט זיך אַליין אַז מען דארף אויסלערנען די קינדער ווי אזוי אויפֿצוהייבן די האנט, אַז מען טאר נישט שרייען און פֿאַרפֿירן, נאר מען דארף עס האלטן איידל; און אויב מען הייסט אַראַפֿלייגן די האנט, דארף מען פֿאַלגן. דאך איז שטענדיג פֿדאי זיך וויסנדיג צו מאַכן ווען אַ קינד האלט די האנט און אים פֿרעגן וואס ער וויל זאגן, ווייל אַסאַך מאל איז עס טאקע אַ וויכטיגע זאַך.

בזכות דעם וואס איר וועט זיך אָפּגעבן וואָרעם מיט די קינדער און אויסהערן זייער צד פון אַ מעשׂה, וועט אייך דער אייבערשטער בענטשן מיט אַלע ברכות.

בריוון פון חינוך

פונדק ראש ישיבה שליט"א

שיקן א קינד קיין אומאן, אפילו ער וועט פארפֿעלן פון חדר?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, צום ערשט וויל איך דאנקען דעם ראש ישיבה שליט"א פאר אַלע חיוזק און אידישקייט וואס איר ברענגט אריין צו אונז אהיים.

איך האב געוואלט פֿרעגן אויב עס האט פֿשט איך זאל שיקן מיין 10 יעריג אינגל מיט מיין מאן קיין אומאן דאס יאר. מיין מאן האט געבטן באשטעלט טיקעטס קיין אומאן, און דאס יאר דארף מען פארן אביסל לענגער ווי יעדעס יאר, און עס וועט אויסקומען אַז לכבוד דעם וועט ער פֿאַרפֿאַסן 7 טעג פון חדר. אונזער אינגל ווייסט אַז מיר שטייען זייער שטארק אויף דעם ער זאל נישט פֿאַרפֿאַסן

קיין איין טאג אין חדר, אפילו ווען מיר האבן א נאנטע משפּחה חתונה וואס ענדיגט זיך שפּעט, וועט ער אויך זיין אין חדר אין צייט, און יעצט האלט מען אין אנהויב פון די נייע לערן יאר, און שוין וועט ער פֿאַרפֿאַסן 7 טעג פון חדר.

וואס איז די ריכטיגע זאַך צו טון? זאל איך אים לאזן גיין קיין אומאן, אָדער זאל ער בלייבן דא און גיין געהעריג אין חדר, און אום ראש השנה וועל איך האבן איינעם וואס וועט אים נעמען אין שול צו דאווענען.

י"שר ב"ח

תשובה:

בַּעֲזֶרְתָּ ה' יִתְבָּרֵךְ - יום א' פֿרשׁת רֵאָה, כ"ד מנחם-אב, שְׁנַת תשפ"ב לִפְרֶט קֶטֶן

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

אונדא זאלט איר מיט שיקן אייער זון גרו

יֵאִיר מיט אייער מאן גרו יֵאִיר קיין אומאן צו זיין ביים רבינס ראש השנה - אפילו ער וועט דארפן מבטל זיין פון לערנען.

דער הייליגער רבי זאגט קלאר מען זאל אזוי טון. "טוב לבלות זמן רב", עס איז גוט צו פֿאַרברענגען אַסאַך צייט, "בשכיל שעה אחת, שיתקרב לצדיק", פאר איין שעה זיין ביים צדיק (ספר המדות אות צדיק, סימן נה); בִּפְרֶט צו קענען זוכה זיין צו זיין ביים רביין ראש השנה - איז קיין שום פֿראגע נישט; אונדא זאלט איר אים שיקן.

ביים רביין וועט ער באקומען א געפיל צו די הייליגע תורה, ביים רביין וועט ער באקומען א געפיל צו דינען דעם הייליגן בורא. פארן צום צדיק איז נישט קיין ביטול

תורה, עס איז קיום התורה, בבחינת (מנחות
צט:) "פעמים שבטולה של תורה זהו
קיומה".

אויף וועט ער זוכה זיין צו פארשטיין
דאס לערנען און צו תורה לשמה. אזוי
ווי דער רבי זאגט (ספר המדות אות לימוד, סימן
סא): "מי שאין לו הבנה בלמודו", ווער
עס פארשטייט נישט דאס לערנען, "ישבת
אצל צדיק", זאל פארן צום צדיק, זיין ביי
אים פאר שבת; "גם על ידי זה יזכה", אויף
וועט ער זוכה זיין, "ללמד תורה לשמה",
צו לערנען תורה פארן פאשעפער.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת שופטים, שנת תשפ"ב)

נעמען א יונג קינד קיין אומאן, כאטש ער קען נישט זאגן תיקון הכללי?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,
ראשית כל א גרויסן יישר בח פאר אלע
גוטע חיזוק וואס איך באקום פון דער ראש
ישיבה שליט"א, עס איז מממש א מחי.

אזוי ווי עס הערשט יעצט די מלחמה
אין אוקריינע, וויל איך וויסן אויב איך האב
א געלעגנהייט צו נעמען מיין אינגל קיין
אומאן, אויב עס איז פדאי אים יעצט צו
נעמען אהין פאר די זיבן יאר, אפילו ער איז
נאך היבש יונגער און ער קען נאכנישט זאגן
תיקון הכללי, איך ווייס דאך נישט וואס וועט
זיין שפעטער, אויב עס וועט זיין שייך צו
פארן, אדער זאל איך ענדערש ווארטן ביז
ווען ער וועט שוין ווערן אביסל עלטער און
יא קענען זאגן תיקון הכללי.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת שמות,
י"ח טבת, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד ... גרז יאר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

בהעלותך, י"ט סיון, שנת תשפ"ג לפרט
קטן

לכבוד ... גרז יאר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

אזוי ווי די מצב המלחמה איז יעצט -
איז נישט קיין סכנה צו פארן קיין אומאן.
מיטן אייבערשטנס הילף און מיט אסאך
תפילות - וועלן מיר פארן די יאר הבא
עלינו לטובה, אויף נעמען מיר די קינדער;
דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פארן געזונט, צוריק קומען געזונט און
פועלן ישועות.

עס איז א גרויסע זאך צו ברענגען קיין
אומאן צום רבי'ן א קינד פאר די זיבן יאר;
דער רבי האט מבטיח געווען אז א קינד
וואס וועט קומען צו אים פאר די זיבן
יאר - וועט גיין צו די חתונה מיט א ריינע
העמד (חיי מוה"ר, סימן תקיז).

עלטערן וואס הערן די ווערטער פון א
צדיק - וועלן אלעס טון אז זייערע קינדער,
די זין - זאלן קומען צום רבי'ן איידער די
זיבן יאר, פאר אזא הבטחה פון הייליגן
רבי'ן.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט
האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת שלח, שנת תשפ"ג)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

נעמען א קינד קיין אומאן צום רבי'נס
ציון פאר די זיבן יאר - האט נישט
צוטון אויב דער קינד וועט זאגן די צען
קאפיטלעך תהלים, דאס ברענגען די
קינדער איידער די זיבן יאר - דאס אליינס
איז זייער א גרויסע זאך. דער רבי האט
צוגעזאגט (חיי מוה"ר, סימן תקיז): "אני בטוח
בהשם יתברך, שכל תינוק שיבוא לפני קו
ד'ם שיגיע לכן שבע שנים, בודאי יהיה נקי
מן החטא עד יום חתנתו", איך זאג צו פאר
יעדן קינד וואס וועט קומען צו מיר פאר
די זיבן יאר אז ער וועט גיין צו זיין חתונה
מיט א ריינע העמד; דאס האט נישט מיט
זאגן די תיקון הכללי.

וואויל איז דעם וואס ברענגט די קינדער
איידער די זיבן יאר, וועט ער זוכה זיין צו
די הבטחה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט
האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת ורא, שנת תשפ"ג)

נעמען א קינד קיין אומאן פאר די זיבן יאר, אין דעם מצב מלחמה?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,
יישר כח פאר די שיינע לעבן וואס דער
ראש ישיבה געבט אונז, יישר כח פאר אלע
שיעורים און בריוו.

איך האב געוואלט פרעגן, אזוי ווי מיין זון
ווערט דעם קומענדיגן חודש אלול זיבן יאר,
וויל איך פרעגן אויב איך מעג יעצט פארן
צום רבי'נס ציון אים נעמען קיין אומאן פאר
די זיבן יאר, אדער עס איז צו איינגעשטעלט
צוליב די מלחמה דארט?

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080

בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370